

РЕШЕНИЕ

№ 1182

гр. София, 09.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-23, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Даяна К. Топалова

при участието на секретаря Димитринка Анг. И.нова
като разгледа докладваното от Даяна К. Топалова Търговско дело № 20221100900634 по описа за 2022 година

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 145, ал.1 ЗЗД и чл.55, ал.1, предл.1 от ЗЗД.

Ищецът извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че ответницата е действала като управител на ищцовото дружество в периода от 13.12.2017 г. до 25.06.2021 г., в което качество неправомерно е разходвала парични средства от банковите сметки на дружеството без да представя разходно - оправдателни документи за тях. В тази връзка твърди, че е заплащала личните си разходи със средства на дружеството, а след освобождаването ѝ като управител е продължила да използва банковата сметка на дружеството, открита в „Ю.Б.“ АД, и да извършва трансакции от нея без да е налице основание за това, като е нанасяла имуществени вреди на дружеството. За ищеца е налице правен интерес от предявяване на исковите с оглед възможността да бъде ангажирана имуществената отговорност на ответницата в качеството ѝ на управител съгласно чл. 145 от ТЗ, както и да бъде осъдена да обезщети дружеството за всички претърпени вреди и да върне всички неоснователно получени суми в общ размер от 124 530. 85 лева, със законната лихва от датата на исковата молба. По-конкретно от фактическа страна ищецът излага, че ответницата е била назначена за управител с решение на едноличния собственик от 01.12.2017 г. и е била вписана като управител по партидата на ищеца в търговския регистър на 13.12.2017 г. В тази връзка на ответницата е бил осигурен достъп до банковите сметки на дружеството, както и до цялата му документация, за да бъде обезпечено изпълнение на задълженията ѝ като управител. По банковата сметка на ищеца в „Ю.Б.“ АД (и като

правоприемник на банка Пиреос“) ответницата е била оправомощен държател на дебитна карта Visa Business Electron. Осигурена е била възможност да осъществява оперативната дейност на дружеството, като разплаща суми от името и за сметка на ищеца. Картата е била деактивирана на 20.08.2021г. Ответницата е била оправомощена да се разпорежда и с паричните средства от банковата сметка на ищеца, открита в „УниКредит Булбанк“ АД. Ответницата е разходвала средства неправомерно, без да представя никакви разходно-оправдателни документи за извършените плащания и с тези свои действия е нанесла имуществени вреди на дружеството. Тя е теглила средства без да е налице основание за това, дори след като е била заличена като управител. Заради неправомерното ѝ поведение ответницата е била освободена като управител с решение на едноличния собственик на капитала от 10.06.2021 г. Тя не е била освободена от отговорност, тъй като е било установено, че парични средства в голям размер са били разходвани без основание, вследствие на което са били претърпени вреди от дружеството. Общото събрание на съдружниците е взело решение за реализиране на отговорността на ответницата. Безуспешни са били опитите за доброволно уреждане на отношенията. Ответницата е дължала връщане и на архИ. на дружеството. За транзакции, извършени от банковата сметка на ищеца в „Юробанк“ АД за времето от 19.11.2019г. до 24.06.2021г. в общ размер на 73 877. 48 лева липсва счетоводен документ. Разходите не са били извършени при и по повод изпълнение на задълженията на И. Б. като управител, нито са били извършени в полза на дружеството. От разплащателната сметка на дружеството, открита в „УниКредит Булбанк“ АД ответницата е теглила парични суми на каса в банката от името и за сметка на дружеството на 02.11.2018г., 19.01.2021г., 25.01.2021г., 04.06.2021г. и 10.06.2021г., общо 11 900 лева, без да е посочено основание за това и без да са представени разходно-оправдателни документи, доказващи разходването на теглените суми. Ответницата не е изпълнила задълженията си като управител да управлява и ръководи дейността на дружеството добросъвестно. Ищецът излага конкретни доводи за реализиране на отговорността на ответницата като управител, с позоваване на решения на ВКС, ТК. Страната се позовава също на разпоредбите на чл. 3, ал. 3 и чл. 9, т. 2 от ЗСч. Били са платени и комисионни такси на „Ю.Б.“ АД и „УниКредит Булбанк“ АД във връзка с осъществяване без основание транзакции от банковата сметка на дружествата от 281. 85 лева и 58. 50 лева. Заплатените комисионни такси представляват пряка и непосредствена последица от неправомерното поведение на И. Б.. Ищецът е заплатил и разходите на ответницата за ремонт на личния ѝ автомобил (рег. № *****) без да е налице основание за това. Автомобилът е бил ремонтиран в автосервиз на „А. ЕСС“ ООД, за което са били издадени фактури на името на ищеца, които са били платени от банковите сметки на дружеството. Издадените и платени фактури не са се отнасяли до моторно превозно средство, собственост на дружеството. Предоставените от сервиза услуги и резервни части са били съвместими с автомобила, собственост на ответника. Обстоятелствата са били признати и от ответницата в отговор по нотариална покана. Всички ремонти на автомобили на дружеството са били извършвани в автомобилния сервиз на „Д енд Д Т.“ ЕООД. Ответницата следва да бъде осъдена да възстанови равностойността на претърпените вреди,

изразяващи се в заплащане на разходи на личния ѝ автомобил в общ размер на 14 218. 44 лева по конкретно посочени 22 фактури. На 25.06.2021г. ответницата е била заличена като управител на ищеца. Въпреки това тя е теглила пари чрез дебитна карта, както и на каса от банковата сметка на дружеството, открита в „Ю.Б.“ АД. Ответницата не е имала никакво основание да се разпорежда с парични средства на дружеството. За ищеца е възникнал правен интерес от предявяване на иска за осъждане на ответницата да върне всички разходвани от нея суми, а именно 10 480. 26 лева. Сумите са били разходвани за периода от 25.06.2021г. до 27.07.2021г. В връзка с описаните транзакции ищецът е заплатил и комисионни такси на „Ю.Б.“ АД съгласно приложимата тарифа от 40.50 лева. От ответницата е дължимо обезщетение за причинените на дружеството имуществени вреди след заличаването ѝ като управител. След като ответницата е била заличена като управител, неоснователно са и били преведени суми в общ размер на 13 673. 82 лева с банкови преводи от сметка на дружеството на 26.07.2021г., 28.07.2021г., 06.08.2021г. и 13.08.2021г. При тези твърдения ищецът иска да бъде осъдена ответницата да заплати на дружеството сума в общ размер на 124 530. 85 лева, със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до пълното ѝ изплащане. Претендира разноски.

С първоначалния отговор на исковата молба ответницата твърди, че исковете са недопустими, тъй като е работила по трудов договор с дружеството като „управител“ с код на длъжността 11207023. На 14.08.2021г. е разбрала, че трудовият договор е прекратен. Наличието на трудово правоотношение автоматично изключва възможността за ангажиране на отговорността по реда на ТЗ. РазВИ. подробни правни съображения във връзка с това, че трудовият договор не е екВИ.лентен на договор за възлагане на управление по реда на чл. 141, ал. 7 ТЗ. По същество ответницата сочи, че действително е упражнявала дейност като управител на ищеца в периода от 13.12.2017г. до 25.06.2021г., а след това е продължила да подпомага дейността на дружеството и до 26.08.2021 г. Разполагала е с дебитни карти като оправомощен държател, които били използвани за осигуряване на оперативната дейност на представляваното дружество. Не са извършвани неоснователни разпореждания с дружествени средства и на дружеството не са нанесени вреди. Съставяни са документи, които следва да са осчетоводени и съхранявани в офиса на дружеството. Дружеството извършва дейност във връзка с поддръжка, изграждане и управление на рекламни съоръжения и в процесния период е действала монтажна група, състояща се от служители по трудови договори (И.н С., В. И., В.Ю.). На тях е бил предоставен служебен автомобил „Форд“, модел „Транзит“ с рег. № ***** Всеки път преди отпътуване служителите са се явявали в офиса на фирмата на бул. *****, за да им бъдат предадени документите и паричните средства за изпълнение на техните задължения. От ответната страна са посочени изготвяните от ответницата комплекти документи. Служителите са представяли фактури за плащанията. Курсовете са били на територията на цялата страна и често се е налагало служителите да ношуват в различни населени места. На служителите са били предавани командировъчни средства в размер на 1 000 лева седмично. Предавайки тези парични средства всяка седмица, ответницата е предала в процесния период (84 седмици) 84 000 лева командировъчни на ръка на служителите да изпълнение на техните задължения. На

служителите са били изплащани и допълнителни парични средства по банков път и чрез Easy Pay. Предоставяни са били и суми като бонус за извършени монтажи. Чрез Easy Pay в периода от 26.02.2018г. до 26.07.2021г. са били преведени 11 500. 70 лева, а чрез преводи в „Ю.Б.“ АД – 6 764 лева. Били са извършвани и преводи на парични средства на М.И. и Д. Д.а, които са работили като счетоводители. Те са подготвяли информация, относно платежните нареждания, осигуровки и заплати, която са подавали на ответницата с цел превод на дължимите от дружеството средства. Относно твърденията, че са плащани лични разходи за ремонт на лек автомобил ответницата сочи, че всички автомобили са били ремонтирани и обслужвани от „А. ЕСС“ ООД. Ответницата е използвала личния си автомобил за изпълнение на задълженията като управител и затова автомобилът е бил обслужван и ремонтиран в този сервиз. Така средствата не са били предназначени за лични разходи. Ответницата е превеждала по собствената си сметка договореното възнаграждение за работата ѝ до 26.08.2021г., тъй като е продължила подпомагане на дружествените работи до 26.08.2021г., въпреки, че е била заличена като управител на 25.06.2021г. В табличен вид са посочени получените в периода от 27.11.2019г. до 13.08.2021г. възнаграждения, включително на 26.07.2021г., 28.07.2021г., 06.08.2021г. и 13.08.2021г. Ответницата е заплащала и електронни фишове и наказателни постановления, съставяни срещу нея в качеството ѝ на управител на ищеца.

С допълнителната искова молба ищецът поддържа исковете. Относно възражението за недопустимост излага, че за реализиране отговорността на ответницата не се изисква сключването на какъвто и да е договор. Оспорва се съществуването на трудово правоотношение между страните и качеството на представения договор на частен документ. Обстоятелството е било прието и от НОИ във връзка с осигуряването на ответницата по мандатно отношение, за което са били дадени предписания. Цитира се съдебна практика на ВКС относно договора за управление. Изяснява се, че в процесния период ищецът е бил еднолично дружество с ограничена отговорност. Ищецът оспорва възраженията на ответницата, че е продължила да подпомага дейността на дружеството. Напротив, тя е възпрепятствала дейността. Не са били представени никакви разходно-оправдателни документи за разплащанията и не е имало как те да бъдат осчетоводени. Всички суми за служителите са били плащани по КТ, директно от банковите сметки на дружеството и осчетоводени. Средства на ръка не са били предоставяни. Няма връзка между средствата, изтеглени от банковата сметка, и плащанията. Плащанията чрез Easy Pay не са за плащания, дължими от дружеството. Съгласно изложеното в отговора ответната страна не оспорва, че издадените фактури са се отнасяли за ремонт на личния автомобил на И. Б.. Тя е предоставила собственото си превозно средство за ремонт и дружеството е заплатило разходите. Дружеството е разполагало с достатъчно служебни автомобили, с които ответницата да разполага. Използвала е личния си автомобил за лични нужди. Дори да е ползвала автомобила, разходите са били за нейна сметка. Няма договор, съгласно който разходите се поемат от дружеството. Разходите не са били одобрени от едноличния собственик.

С допълнителния отговор ответникът поддържа възраженията, оспорванията и правните си доводи. Иска да се представи договор за управление, а при непредставяне съдът да приложи последиците на чл. 161 ГПК, тъй като такъв договор за управление би трябвало да се намира по партидата на дружеството в търговския регистър, но липсва. Страната сочи разпоредби от ЗТРРЮЛНЦ (чл.23, ал.3), които намира относими. Решението по чл. 145 от ТЗ не сочи на конкретни констатации за действията на управителя и в него не е посочен размер на вредите. Отговорността е обща и с другия съуправител, още повече че той е бил едноличен собственик на капитала и е следвало да положи грижа за имуществото на дружеството. Промяната в кода на осигуряване не променя съществуването на трудов договор. В НАП е било заявено както сключването, така и прекратяването на трудовия договор с ответницата. Тя е получавала възнаграждението си по ведомост за заплати. Отговорността на работника/служителя по КТ възниква при установяване на конкретни предпоставки, релевира се от работодателя по определена процедура и срокове и е ограничена като размер.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, намира от фактическа и правна страна следното:

Относно допустимостта на исковете с правно основание чл.145 ТЗ.

Процесуалната недопустимост на исковете, за ангажиране на отговорността на управителя за вреди, е обоснована от ответника при две групи твърдения за липса на абсолютна процесуална предпоставка. Първата, се извежда имплицитно от оспорването на автентичността на протокола от извънредно общо събрание на дружеството ищец от 10.01.2022 г., обективиращо решение за ангажиране на имуществената отговорност на ответника, в качеството ѝ на управител. Втората, е изведена от характера на сключения между страните договор, при твърдения, че същият е трудов, поради което специалната отговорност по чл.145 ТЗ е изключена.

Последователно в съдебната практика се приема, че абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на иска по [чл. 145 ТЗ](#) за ангажиране на имуществена отговорност за причинени на дружеството вреди от управител, който към датата на предявяване на иска е заличен от Търговския регистър, е наличието на решение по [чл. 137, ал. 1, т. 8 ТЗ](#) на Общото събрание на съдружниците, /в т. см. [решение № 129 от 02.09.2016 г. по т. д. № 1002/2015 г. на I т. о. на ВКС](#); [решение № 115 от 27.11.2012 г. по т. д. № 61/2011 г. на II т. о. на ВКС](#); [решение № 129/02.09.2016 г. по т. д. № 1002/2015 г. на I т. о. на ВКС](#); [решение № 188/20.12.2016 г. по т. д. № 1525/2015 г. на II т. о. на ВКС](#); [решение № 152/13.01.2017 г. по т. д. № 2795/2015 г. на I т. о. на ВКС](#); [решение № 234/31.01.2017 г. по т. д. № 3150/2015 г. на II т. о. на ВКС](#) и др. /.

За доказване на тази предпоставка по делото е представен протокол от извънредно заседание на общото събрание на съдружниците на „ДМД К.“ ООД от 10.01.2022 г., по т. 1 от който е обективирано решение за ангажиране на имуществената отговорност на

ответника И. Н. Б., в качеството ѝ на управител на дружеството, за нанесени на последното имуществени вреди от действията ѝ. Решението е оспорено от ответника с твърдения, че подписите, положени за съдружниците върху протокола, обективиращ решението, не са положени от посочените лица.

С тези твърдения по същество се релевира възражение за невзето (липсващо) решение на Общото събрание, тъй като касаят неавтентичност на подписите на всички съдружниците върху протокола от събранието, а не са относими към извода за наличието на мнозинство за приемане на решението, каквато би била хипотезата при оспорване на един или някои от подписите, в който случай би касало законосъобразност на решението поради липса на мнозинство и неговото разглеждане би било недопустимо. Предвид изложеното възражението е релевантно към преценката за наличие на посочената по-горе абсолютна процесуална предпоставка.

Доказателствената тежест да установи автентичност на решението е на страната, която го представя (ищецът по делото) по правилото на чл.193, ал.3 ГПК и предвид това, че документът е частен и не носи подпис на оспорилата го страна. За установяване на това обстоятелство по делото е изслушана и приета съдебно – графологична експертиза, вещото лице по която дава заключение, че подписите върху решението от 10.01.2022 г. са положени от съдружниците Х.М. и П.М.. Разпитано в съдебно заседание вещото лице обосновава категоричен извод, че подписите са положени от лицата, които са посочени в протокола. Относно оспорването на заключението, в частта касаеща автентичността на подписа, положен от Х.М., обосновано с използвани сравнителни образци при твърдения за очевидни разлики в подписите в тези образци, вещото лице е посочило, че използваните сравнителни образци са достатъчно информативни за категоричност на извода. В тази връзка е изложило, че в подписите няма разлика, а вариативност, която може да бъде обяснена с различните периоди, през които са полагани, различното им предназначение и условията, при които са полагани. С оглед изложеното съдът намира, че заключението е обосновано и кредитира същото. Предвид изложеното следва да се приеме, че в производството по чл.193 ГПК, ищецът, който носи тежестта е провел успешно доказване автентичността на документа, поради което е налице валидно взето решение за ангажиране на отговорността на ответника, съответно абсолютната процесуална предпоставка за допустимост на производството, а реперираното от ответника възражение в тази насока е неоснователно. За пълнота следва да се посочи, че дори и да не се кредитира заключението, в частта, относно подписа положен за Х.М., в каквато насока са възраженията на ответника, то това няма да обоснове липса на решение, а евентуална незаконосъобразност, поради липса на кворум, който порок обаче може да се релевира само с иск в определения в закона преклузивен срок.

Второто наведено възражение за недопустимост, касае извод за липса на правоотношение по натоварване на ответника да извършва действия по управление на дружеството, поради което е относим към материално-правните предпоставки за реализирането на тази отговорност, съответно към активната и пасивна материална легитимация, поради което е въпрос по основателност на иска, а не по допустимост на

производството и ще бъде обсъден систематично при обсъждане на тези предпоставки.

По основателността на исквете с правно основание чл.145 ТЗ.

Съдебно предявените права са изведени от фактическия състав на специалната имуществена отговорност, с източник съществуващите между капиталовото дружество и управителя му два вида правоотношения – договорно (мандатно) и органно. Отговорността е договорна (макар и позната в практиката като „управленски деликт“) за вреди, в причинна връзка с действия или бездействия на управителя, при и по повод осъществяването на управленските му функции, съгласно сключения договор за управление и законовото съдържание на задълженията му като органен представител, причинени виновно.

Отговорността на ответницата е изведена от няколко фактически състава, както следва: 1) за това, че в качеството си на управител, в периода от 19.11.2019 г. до 24.06.2021 г., е изтеглила суми от банковата сметка на ищеца в „Юробанк“ АД в общ размер на 73 877. 48 лева без тези разходи да са отчетени с разходно - оправдателни документи и да са използвани за покрий.не на задължения на дружеството; 2) за това, че на 02.11.2018г., 19.01.2021г., 25.01.2021г., 04.06.2021г. и 10.06.2021 г. от разплащателната сметка на дружеството, открита в „УниКредит Булбанк“ АД, ответницата е теглила парични суми на каса в банката в общ размер 11 900 лева без тези разходи да са отчетени с разходно - оправдателни документи и да са използвани за покрий.не на задължения на дружеството и за платените по осъществяваните без основание транзакции от банковата сметка на дружествата банкови комисионни в размер 281. 85 лева за периода 26.11.2021 г. – 24.06.2021 г. и в размер 58. 50 лева за периода 02.11.2018 г. – 10.06.2021 г. и 3) заплащане на разходи, които не са за покрий.не на задължения на дружеството, а за ремонт и поддръжка на личния автомобил на ответника в общ размер на 14 218. 44 лева по конкретно посочени 22 фактури.

Предвид специфичното правоотношение, което е източник на отговорността, която се иска да бъде ангажирана, на първо място следва да се разгледа възражението на ответника за липса на такова правоотношение с дружеството, което възражение е изведено при твърдения, че страните са обвързани от трудово правоотношение с източник представения по делото трудов договор, поради което не може да бъде ангажирана отговорността на ответника по този ред.

Правоотношението, което се създава между управителя и управляваното от него дружество с ограничена отговорност, възниква от избора на управителя. Това правоотношение не е трудово, а има мандатен характер и се регламентира от нормите на гражданското и търговското право. Отношенията между управителя и дружеството се уреждат с договор за възлагане на управлението, който съгласно разпоредбата на чл. 141, ал. 7 от ТЗ следва да е писмен. Този договор е мандатен – договор за поръчка, и съществена негова характеристика е равнопоставеността на страните по него, поради което управителят няма качеството на работник или служител на дружеството по смисъла на КТ. Основните правомощия на управителя да управлява и представлява дружеството произтичат от закона и от факта на избирането му, поради което в договора за възлагане на управлението неговите права само се конкретизират, като могат да се уговорят и размера на възнаграждението му, определено по решение на общото събрание, начина на плащането му, размера и начина на ползването на отпуск, различни обезщетения и пр., но без това да превръща създаденото мандатно правоотношение в трудово дори когато договорът е озаглавен „трудова“ . (в този смисъл решение № 204 от 28.07.2014 г. на ВКС по гр.д. № 983/2014 г., IV г.о.).

По делото е безспорно и се установява от вписванията по партидата на дружеството

ищец в търговския регистър, че ответникът И. Б. е вписана като управител на дружеството на 13.12.2017 г. заедно с Х.М., въз основа на решение на едноличния собственик на капитала на дружеството от 01.12.2017 г., с което И. Б. е избрана за управител.

Следователно, ответникът И. Б. е придобил качеството управител в резултат от избора ѝ за такъв с решението от 01.12.2017 г. на лицето, упражняващо правата на едноличен собственик на капитала и последващото вписване в търговския регистър, което именно е изискуемата от закона предпоставка за носене на отговорност по чл. 145 ТЗ.

Представената по делото първа страница на договор, озаглавен „трудов“, в случай, че е подписан от страните по него, би имал характер на договор за възлагане на управление, с който е уговорен размер на възнаграждението на управителя, размера и начина на ползването на отпуск, забрана за конкурентна дейност и т. н., но това не променя характера на създаденото правоотношение от мандатно в трудово. Нещо повече, както беше посочено по – горе, дори и при липса на сключен договор, с който да бъдат уточнени правомощията и възнаграждението на управителя, това не променя качеството му на такъв и натоварването му да управлява дружествените работи, съответно задълженията му, произтичащи от закона и учредителния акт, във връзка с това натоварване, с неизпълнението на които именно е свързана и специфичната отговорност по реда на чл.145 ТЗ.

Предвид изложеното следва да се приеме, че ответницата е имала качеството управител, в периода от 13.12.2017 г. до 25.06.2021 г., когато е заличена в търговския регистър по партидата на дружеството, поради което в случай, че се установят останалите предпоставки, може да бъде ангажирана специалната имуществена отговорност.

Първите два фактически състава, от осъществяване на които се иска да бъде ангажирана отговорността на ответника, са изведени при твърдения за многократни тегления на суми от банковата сметка на ищеца в „Юробанк“ АД в общ размер на 73 877. 48 лева, в периода от 19.11.2019 г. до 24.06.2021 г., без тези разходи да са отчетени с разходно - оправдателни документи и да са използвани за покрИ.не на задължения на дружеството; както и за многократни тегления на каса от разплащателната сметка на дружеството, открита в „УниКредит Булбанк“ АД, на сума в общ размер 11 900 лева на 02.11.2018 г., 19.01.2021 г., 25.01.2021 г., 04.06.2021 г. и 10.06.2021 г.

Действията по теглене на сума от сметка на дружеството, сами по себе си не водят до увреждане, тъй като сумата остава на каса и така се отразява счетоводно. Увреждане би настъпило ако тези суми не се използват за покрИ.не на задължения на дружеството или за придобИ.не на стоки и услуги. В този смисъл, съобразно общите правила на гражданската отговорност за вреди, вредите следва да бъдат установени по вид и размер, като реално отразили се върху патримониума на дружеството. Така, доколкото вредата настъпва в имущественото състояние на търговеца, подлежащо на счетоводно отразяване и отчитане и доказването ѝ като факт е в тежест на ищеца по иска по чл. 145 ТЗ, последният следва да установи не само извършеното от самия него такова счетоводно отразяване, а и че то е редовно и документално обосновано. В този смисъл, при твърдяно намаляване на патримониума на търговското дружество поради липса на парични средства, настъпило вследствие управлението, не е достатъчно да се установи, че те са били осчетоводени в баланса на дружеството, а е необходимо да са налице и съответни първични счетоводни документи /инвентаризационен опис, протокол за резултат от инвентаризация, сравнителна ведомост, приходни и разходни касови ордери и др./, въз основа на които е извършено осчетоводяването на липсата, респективно на вземането от управителя. Вътрешната ревизия и инвентаризацията са средство за постигане на такава обоснованост, доколкото целта им е чрез извършването на пълна или частична проверка да бъде установено по обективен начин съответствието между документалното и фактическото състояние на активите и пасивите на стопанския субект към определен момент, което се установява от нарочна комисия, назначена от ръководителя на предприятието, която отразява резултата от проверката в съответен писмен първичен счетоводен документ /протокол/, служещ като основание за по-нататъшните счетоводни записвания, предвид проспективния принцип на водене на счетоводството. В частност, на такава проверка с посочените цели подлежи и касовата

дейност на материално-отговорните лица. Проверката, включваща съпоставяне на приходните, разходните касови ордери и други платежни документи с отразяванията, извършени в касовата книга и регистъра за движението на паричните суми по банковите сметки, също се извършва от назначена от управителя комисия, която изготвя акт за касова наличност. Именно актовете, с които тези проверки приключват, като обективно съставени и съдържащи констатации за евентуални разлики между документалното и фактическото имуществено състояние, са основание за счетоводното отразяване на липси и вземания и съответно - за търсене на имуществена отговорност за вреди от тези липси от съответните лица. За разлика от обикновеното материално-отговорно лице, което изпълнява конкретно възложени му от работодателя функции по събиране, съхраняване и отчитане на стоково-материални ценности, след като такИ. са му заприходени по съответния ред, управителят отговаря за цялостната дейност на дружеството, включително и за разплащания с контрагенти на дружеството, при което определен вид актив може да послужи за погасяване на пасив или да бъде трансформиран в друг вид актив. Поради това ангажирането на отговорността на управителя за вреди от липси изисква извършването на пълна, а не частична, проверка на имущественото състояние на дружеството (в този смисъл Решение № 2807 от 28.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 1945/2016 г., I т. о., ТК). Едва след като ищецът проведе такова доказване, в тежест на ответника е да докаже отчитане с конкретни разходно – оправдателни документи на установените липсващи суми. В случая, относно заплащане на възнаграждения, командировъчни и бонуси на служители.

В тази връзка, по делото е изслушано и прието основно и допълнително заключение на съдебно – счетоводна експертиза.

От основното заключение се установява, че от банкова сметка на „ДМД К.“ ООД в „Ю.Б.“ АД чрез дебитната карта №***** и с нов № ***** с оправомощен държател И. Б. за периода от 19.11.2019 до 25.06.2021 г. (с 88 броя операции на АТМ устройство) е изтеглена сума в общ размер на 29 719,28 лева. От банкова сметка на „ДМД К.“ ООД в „Ю.Б.“ АД чрез дебитната карта №***** и с нов № ***** с оправомощен държател И. Б. за периода от 19.11.2019 до 25.06.2021 г. (с 38 броя операции на каса) е изтеглена сума в общ размер на 39 650,00 лева. От банковата сметка на „ДМД К.“ ООД в „УниКредит Булбанк“ АД с IBAN:***** за периода от 02.11.2018 до 10.06.2021 г. с 5 броя тегления на каса е изтеглена сумата в размер на 11 900,00 лева. От банкова сметка на „Д М Д К.“ ООД в „Ю.Б.“ АД чрез дебитната карта № ***** и с нов № ***** с оправомощен държател И. Б. за период от 19.11.2019 до 25.06.2021 г. (с 35 броя плащания на ПОС терминал) е изтеглена сума в общ размер на 5 468,48 лева. Основания за плащане са бензиностанции, такси паркинг и винетна такса. От банкова сметка на „ДМД К.“ ООД в „Ю.Б.“ АД чрез дебитната карта № ***** и с нов № ***** с оправомощен държател И. Б. за период от 26.06.2021 до 27.07.2021 г. (с 7 броя операции на АТМ устройство) е изтеглена сума в общ размер на 2 500,00 лева.

От допълнителното заключение на съдебно – счетоводната експертиза се установява, че процесните 34 броя разписки за извършени трансфери от И. Б. към служители на "ДМД К." ЕООД/ООД в периода 26.02.2018 г. – 26.07.2021 г., са на обща стойност в размер на 13 000,70 лева. От справка с изх.№2022110617001485/22.11.2022 г. от „Изипей" АД състояща се от 2 броя таблици (таблица с описани разписки за изпратени суми и таблица за приети суми от лицата посочени в разписките) се констатира се, че в информационната система на "Изипей" АД са намерили отражение всичките 34 броя процесни разписки за извършени парични трансфери от И. Б. към служители на "ДМД К." ЕООД/ООД на обща стойност в размер на 13 000,70 лева. Изпратените суми в размер на 13 000,70 лева от И. Б. са били потърсени от записаните в разписките служители на "ДМД К." ЕООД/ООД в размер 13 000,70 лева. При 8 броя разписки на обща стойност в размер на 2 030,00 лева е констатирано съвпадение с извършена командировка по време. За останалите 26 броя получени средства в различни части на страната не са предоставени заповеди за командировка (в т .ч. пътни листа, приложения към тях и РКО на командированите служители). В счетоводните регистри на "ДМД К." ЕООД/ООД за период от 2018 до 2021 г. не са открити записи на

процесните 34 броя разписки на обща стойност в размер на 13 000,70 лева.

От анализ на предоставени от "ДМД К." командировъчни документи относими за 51 броя командировки, извършени от служители на "ДМД К." ЕООД (в т. ч. заповеди за командировки, пътни листа, фактури за извършени нощувки, фактури гориво и РКО) се установява следното: В предоставените 51 броя заповеди за командировка е записан: номер на документ, командировани служители, период на командировката, без да е уточнено място на извършване на командировката. При 27 броя от 51 заповеди за командировки са командировани едновременно двама служители с една заповед. Към всяка една заповед за командировка е приложен пътен лист с посочен номер на документа, рег. № на автомобил, водач на МПС, издал пътния лист, дата на издаване, период на движение (не при всички пътни листа), километраж на МПС (не при всички пътни листа). При 17 броя пътни листа липсва приложение за маршрут, дата на извършване и изминати километри. При 10 броя пътни листа приложението не е попълнено с необходимите реквизити. Преди всяка една командировка, се предоставят командировъчни средства с РКО на командированите служители. Във всеки един РКО за командироване на служители на "ДМД К." са посочени едновременно две имена, но само в 27 броя заповеди за командировка е записано името на второто лице. За второто командировано лице получило парични средства липсва заповед, защо са му отпуснати парични средства с РКО. При 8 броя РКО е записано само едно лице и заповедта за командировка е за 1 лице. Размерът на първоначално предоставяните командировъчни средства с РКО на командированите служители на "ДМД К." ЕООД са с посочено основание "дневни командировъчни за период..." Към всяка една от 44 броя командировки от 51 общо броя (за предоставени документи по делото и на вещото лице) са представени 99 броя фактури за осъществени нощувки. При 7 броя командировки предоставени фактури за осъществени нощувки. В нито една фактура не са посочени имената на лицата, които са осъществили нощувките. Към всяка една от 51 броя командировки (за които са предоставени документи по делото и на вещото лице) са представени 96 броя фактури за осъществено закупуване на дизелово гориво. Отпускани са средства с РКО и на служители, за които не е имало заповед за командироване, а на вещото лице не е предоставена сметка 302, за да се проследи количеството изразходвано гориво.

Към всяка една извършена командировка е представено второ РКО. На "второто" РКО е поставена "О" пред номера на първото РКО, относимо за командировката. Сумата записана във всяко едно "второ" РКО отговаря на стойностите на предоставените фактури за нощувка и заредено гориво по време на всяка една командировка. Констатира се, че "второто" РКО е със записана дата на създаване след завършване на командировката. Не е ясно как предварително са отпускани средствата, които са необходими на командированите служители и в какъв размер. Не са представени писмени отчети от командированите към работодателя за отчитане на разходите.

Разпитано в съдебно заседание вещото лице заявява, че средствата отпуснати с издадените РКО не са достатъчни за покритие на разходите за командировката, като отделно от това, преди самото извършване на командировката, не е ясно служителите как са разполагали със средства. Сочи като възможна хипотеза, че са отпускани средства на доверие на служителите за извършване на командировката без счетоводството на „ДМД К.“ да позволява да се проследи какви средства са отпускани. Втората хипотеза е, че служителите на „ДМД К.“ са финансирали със собствени средства командировката, ако нямат отпуснати средства и същите са им били възстановявани след приключване на командировката. Счетоводството на „ДМД К.“ не позволява да се проследи физичния поток на паричните средства, тъй като не са записвани и как са отпускани тези средства и в какъв размер, и как е планирано самото пътуване в тази командировка. Заявява, че в документите, които са му представени, няма извършени записи как са отпускани предварително тези средства; няма документи, разходни ордери за предварително отпускане за зареждане на гориво и за извършване на плащания при извършените нощувки.

Сочи, че са отпускани средства с разходни ордери на служители на „ДМД К.“, за които не е имало заповед за командировка. Бил е командирован само единият служител.

Отделно от това, от информацията по делото и допълнително предоставени относно движението на самия микробус „Форд Транзит“ е констатирано, че с една командировка са извършвани няколко рейса и се е прибиращо превозното средство евентуално в мястото му на местодомуване, но не за всяка командировка е представен пътен лист, и не към всеки пътен лист е приложено приложение относно маршрута на това превозно средство и какви километри е изминало и къде се е налагало да завърши тази командировка. При завършване на командировка служителите, би трябвало да имат някакво технологично време, в което да направят отчет към своя ръководител за извършената командировка, изминатите километри, какво гориво е заредено, защото и при зареждането на дизелово гориво на бензиностанция независимо, че е заредено в превозно средство, което извършва наряд в този момент или командировка самото закупуване на горивото се явява стоково-материален запас и би трябвало да бъде наличен. За това се съставя сметка, която според оборотна ведомост на „ДМД К.“ е под номер 302 микробус-дизел. Тази сметка не е предоставена на вещото лице, за да се проследи как е изразходвано количеството гориво от въпросното превозно средство.

Не е възможно да се отговори каква е била касовата наличност, поради факта, че няма протоколи за изброяване на наличните парични средства в началото на посочения период. Констатира се, че са извършвани плащания от служители на "ДМД К." ЕООД/ООД по време на извършвани командировки за сметка на "ДМД К." ЕООД/ООД без да е посочено как същите са получавали необходимите средства. Представените (по делото и на вещото лице) счетоводни регистри на "ДМД К." ООД не позволяват проследяване на физичния паричен поток.

От изложеното може да се направи извод, че посочените в заключението като изтеглени от ответника суми (в двете банки), на каса в банка или чрез АТМ устройство не е ясно дали са предадени на каса или са останали в държане на управителя, тъй като не са издавани РКО, за да се установи лицето което ги задържа (така обясненията на вещото лице по основната съдебно – счетоводна експертиза, дадени в съдебно заседание 11.10.2022 г. – л.261, том.1 от делото). Отделно от това поради липса на протоколи за изброяване на наличните парични средства на каса не може да се отговори и на въпроса каква е била касовата наличност и към датата на освобождаване на ответника от длъжност управител (25.06.2021 г.) още по – малко има данни за констатирани по надлежния ред липси на осчетоводените като налични парични средства. Относно процесните трансакции, извършени на ПОС терминал сумите са осчетоводени. Осчетоводяването представлява извънсъдебно признание на неизгодния факт, че средствата са разходвани за разходи на дружеството и не представляват неотчетени суми. Относно сумите изтеглени на каса или чрез АТМ устройство (които също са суми на каса за целите на счетоводното записване), съобразно твърденията на ответника, че сумите са разходвани за заплащане на разходи за командироване на служители са изследвани за процесния период задълженията на дружеството по издадени командировъчни заповеди. В тази връзка по делото са установени за процесния период 51 бр. заповеди за командироване и 34 разписки за заплащане на суми на служители от управителя (които не са намерили счетоводно отразяване), от които само 8 бр. съвпадат със заповедите за командироване, останалите 26 бр., на стойност 10 970 лв., не са във връзка с тези заповеди. Отделно от това по посочените заповеди се констатира, че макар да е записано едно лице са командировани две, относно описаните маршрути е констатирано разминаване в броя им, няма отчети на командированите лица, поради което не може да се посочи и точния размер на разхода за дружеството по тези командировъчни. Счетоводството на ищцовото дружество „ДМД К.“ не позволява да се проследи физическия поток на паричните средства, тъй като не са записвани и как са отпускани тези средства на командированите служители и в какъв размер, няма документи, разходни ордери за предварително отпускане за зареждане на гориво и за извършване на плащания при извършените нощувки, а ордерите за отпускане на дневни командировъчни са без посочен размер на отпусканите средства.

По делото са процесни само две от банковите сметки на търговското дружество, а останалите не са изследвани, поради което не може да се проследи движението и да се

отговори на въпроса дали към служителите са извършвани разплащания именно от средства, намиращи се в държане на ответника, защото ако тези средства, теглени от ответника или част от тях, не са постъпвали в касата и няма плащане от друга сметка, не би могла самата сметка 501 да има достатъчна наличност да извършва разплащания. В тази връзка следва да се посочи, че относно посочените в приложение № 4 към основното заключение записвания по сметка 501 не е ясно дали счетоводните записвания, отговарят на наличните парични средства в касата, както и към края на процесния период отново не може да се отговори, ако е записана определена сума като налична в касата, дали е била наистина налична, защото не е извършвано и физическо преброяване и не е съставен протокол за наличност на тези средства, още повече, че по делото има данни за изплащани суми на ръка на служителите (видно от водената електронна кореспонденция). Вещото лице е констатирало и нередовност при записванията по сметка 422 „аванси“ за периода 01.01.2021 г. – 31.07.2021 г. като е посочено, че към 01.01. е записан мемориален ордер за сумата 20 000 лв., за който от анализа на извлечението не може да се изведе това начално салдо, поради което следва да се намали с тази сума, а отделно от това в разчетните ведомости е записана като аванс, а в счетоводните регистри като бонус. Същото разминаване в записите и разчетните ведомости е констатирано и за служителите В. и Б., на които ответникът твърди, че е заплащал бонуси с парите, изтеглени от сметките и е констатирано, че платените суми са по – високи от начисленото по ведомост (таблица 21, 23, 24, приложение № 1 към допълнителната експертиза, л.896-897, том 3 от делото).

От всичко изложено не може да се направи извод за несъответствие между документалното и фактическото състояние на имуществото на управляваното дружество към релевантния момент от управлението на ответника по иска по чл. 145 ТЗ. Съгласно нормата на чл. 182 ГПК “редовно водените счетоводни книги на търговеца могат да служат като доказателство в негова полза, но те не се ползват със задължителна доказателствена сила, а същата трябва да бъде преценена от съда с оглед всички събрани по делото доказателства. Поради това, че счетоводните книги са производни, тъй като се изготвят на базата на първични счетоводни документи, същите трябва да бъдат редовно водени, което не се предполага, а трябва да бъде установено чрез съдебно-счетоводна експертиза.“ От направения по – горе анализ на счетоводството на ищеца може да се направи обоснован извод, че не е водено редовно, поради което извършените записвания не могат да служат като доказателство по делото.

Както беше посочено, тежестта е на ищеца да проведе пълно доказване (изключващо всякакво съмнение), включително чрез цялостна проверка за движението на активите и пасивите на предприятието и то въз основа на счетоводни документи, които са били съставени преди и към момента на причиняването на вредата или открий.нето й, искане за събиране на каквито доказателства (допълнителна съдебно – счетоводна експертиза) ищецът, въпреки предоставената му възможност в съдебно заседание, не е направил.

С оглед гореизложеното и доколкото не се установи по обективен начин несъответствие между документалното и фактическото състояние на активите и пасивите на стопанския субект, към процесния период, исковете на сочените основания - за това, че в качеството си на управител в периода от 19.11.2019 г. до 24.06.2021 г. ответникът е изтеглил суми от банковата сметка на ищеца в „Юробанк“ АД в общ размер на 73 877. 48 лева без тези разходи да са отчетени с разходно - оправдателни документи и да са използвани за покрий.не на задължения на дружеството, и за това, че на 02.11.2018 г., 19.01.2021 г., 25.01.2021 г., 04.06.2021 г. и 10.06.2021 г. от разплащателната сметка на дружеството, открита в „УниКредит Булбанк“ АД ответникът е теглил парични суми на каса в банката в общ размер 11 900 лева без тези разходи да са отчетени с разходно - оправдателни документи и да са използвани за покрий.не на задължения на дружеството и за платените по осъществяваните без основание транзакции от банковата сметка на дружествата банкови комисионни в размер 281. 85 лева за периода 26.11.2021 г. – 24.06.2021 г. и в размер 58.50 лева за периода 02.11.2018 г. – 10.06.2021 г., са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Относно третия фактически състав на отговорността ищецът твърди, че със сумата

14 218. 44 лева, по конкретно посочени 22 фактури, ответникът е заплатил разходи за личния си автомобил марка „Мерцедес Бенц“, с рег. № ***** като в част от фактурите: № № 0010060811/27.03.2018 г., *****/01.11.2018 г., 0010066002/21.06.2019 г., 0010065575/14.05.2019 г., 0010064633/12.02.2019 г., 0010072491/31.05.2021 г. и № 0010069686/30.07.2020 г., издадени от „А. ЕСС“ ООД, се твърди, че е записан регистрационен номер на моторно превозно средство, собственост на дружеството, а в действителност извършените услуги са за ремонт на личния автомобил на ответника. Останалите фактури, в които не се съдържат данни за конкретно МПС също се твърди да се отнасят до автомобил на ответника.

От основното заключение на изслушаната и приета по делото съдебно – автотехническа експертиза се установява от справка в сервис „А. ЕСС“ ООД, че се съдържат записи за сервизиране и ремонт на лек автомобил „Мерцедес ГЛЕ 350 Д“, с рег. № *****, както следва: фактура № 10065328/18.4.2019 г. на стойност 162,50 лв.; фактура № 10066002/21.6.2019 г. на стойност 1091,41 лв.; фактура № 10067287/31.10. 2019 г. на стойност 117,35 лв.; фактура № 10061084/16.4.2018 г. на стойност 1326,58 лв.; фактура № 10065095/ 02.4.2019 г. на стойност 787,96 лв.; фактура № 10068821/7.5.2020 г. на стойност 177,82 лв.; фактура № 10069686/30.7.2020 г. на стойност 690,92 лв.; фактура № 10069716/31.7.2020 г. на стойност 1388,53 лв.; фактура № 10070643/5.11.2020 г. на стойност 117,12 лв. и фактура № 10072491/ 31.5.2021 г. на стойност 1459,98 лв. Фактурите са на обща стойност 7320.17 лв.

Фактурите, описани под № № 1; 3 и 8 от таблицата на основното заключение на САТЕ, не са съдебно предявени.

За останалите, описани в исковата молба фактури, ищецът не доказва да се отнасят за разходи за ремонт и сервизиране на автомобила, ползван от ответника, а за част от тях (посочени в основното заключение на съдебно – автотехническата експертиза) се установява, че касаят разходи за автомобил на ищеца, съгласно записите при сервиса, извършил ремонта и счетоводството на ищеца (съгласно заключението на съдебно – счетоводната експертиза). В този смисъл, възражението на ищеца, за симулация на договорите за услугите, обективирани във фактурите, относно лекия автомобил, са недоказани. По делото не са събрани доказателства за установяване на факти, от които да се направи извод, че посоченият във фактурите автомобил „Форд“, собственост на ищеца, не може да бъде ремонтиран в сервиса, издал фактурите. Отделно от това, от разпита в съдебно заседание на вещото лице, изготвило допълнителното заключение на съдебно – автотехническата експертиза, се установява, че смяната на маслото на автомобила може да се извърши и без да се влиза в специално помещение, поради което и габаритите на сервисното помещение са ирелевантни. Сключеният договор с друг сервис за ремонт на служебните автомобили на ищеца, както и това, че сервисът, издал процесните фактури обслужва определени марка, сами по себе си са индicia за сочената симулация, но не са годни, ценени в тяхната съвкупност, да обосноват извод за пълното ѝ разкрий.не.

От заключението на основната съдебно – счетоводна експертиза, отговор на задача № 9, се установява, че посочените по – горе фактури, за които са установени записи за сервизиране и ремонт, са осчетоводени от ищеца и са заплатени.

По делото е отделен като безспорен, поради което е установен, фактът, че ответникът е ползвал лек автомобил марка „Мерцедес Бенц“, с рег. № ***** (съгласно окончателния доклад по делото, обявен в съдебно заседание на 11.10.2022 г.; л.257, том.1 от делото). Като основание за извършването на ремонта и сервизирането на ползвания лек автомобил ответникът сочи споразумение с дружеството, сключено между ищеца и „И. Н.Л.И.“ ООД (собственик на лекия автомобил), с което е уговорено, че разходите за ремонт на автомобила ще бъдат за сметка на дружеството ищец.

За установяването на този факт ответникът представя незаверено копие на документ, озаглавен споразумение, сключено на 30.05.2017 г. между „ДМД К.“ ООД и „И. Н.Л.И.“ ООД, в което е посочено, че във връзка с дейността на дружеството „ДМД К.“ ООД

последното се задължава да заплаща всички ремонти на лек автомобил марка „Мерцедес Бенц“, с рег. № *****, както и че този автомобил ще бъде използван от управителя И. Н. Б..

Ищецът отрича такъв документ да съществува (изрично твърдение в този смисъл в молба от 21.12.2022 г., л.789, том 2 от делото), а също релевира възражение, че подписът върху този документ за Х.М. не е положен от това лице върху този документ (оспорва автентичност на документа). По искане на ищеца, по реда на чл.183 ГПК, ответникът е задължен да представи оригинал на представеното споразумение (с определение от 14.11.2022 г., л.286, том 1 от делото) като са му указания последиците от непредставяне на оригинала. За изпълнение на задължението за представяне на оригинал на споразумението ответникът е направил искане за задължаване на ищеца по реда на чл.190 ГПК да представи този оригинал при твърдения, че не разполага с него, а представеното копие му е изпратено, чрез приложение за електронна комуникация „Вайбър“, от счетоводител на ищеца.

Прилагането на разпоредбата на чл.190 ГПК, съответно последицата на чл.161 ГПК, създаване на пречка, е обусловено не само от твърдението на ответника, че оригинал на документа съществува и се намира в противната страна, а също и от установяване на тези твърдения или поне на индиция за това.

За установяване на това твърдение ответникът представя хартиено копие на електронен документ (снимка на кореспонденция чрез мобилно приложение). В копие е посочено, че кореспонденцията се води с Milena Ofis Dmd, не е видно лицето, от телефона на което е снимката, но се твърди това лице да е ответникът. Върху копие, в дясно на листа, е разположена затъмнена снимка на текст със съдържание, идентично на представеното по делото копие на споразумение и дата над него дата 26.11.2020 г. в горната лява част на листа, над този текст има кореспонденция в по – светъл цвят, която е закрыта от съобщение за настройки за известяване на самото приложение. На снимката под текста на споразумението е записано съобщение „ОК“ от 13.34 минути. От копие на този електронен документ съдът намира, че не може да се направи извод, че оригиналът съществува и се намира при ищеца, при изрично оспорване на тези факти от последния. На първо място съдът споделя становището на ищеца (л.819 том 3 от делото), което се основава на опитни правила и е видно при сравнение и с другите копия на електронни документи (л.808 – 809, том 3 от делото), че от лявата страна на кореспонденцията в мобилното приложение „Вайбър“ следва да са показани входящите съобщения, т. е. тези които се твърди да са постъпили от служителя на дружеството ищец, а от дясно изходящите съобщения, тези изпратени от ответника Б.. От горното следва, че доколкото съобщението с текста на споразумението се намира в дясната страна на кореспонденцията по „Вайбър“, то е изходящо от ответника, а не както последният твърди, от служител на дружеството. Дори да не се сподели този извод и да се приеме, че този документ е изпратен от служител на дружеството, то това би доказало единствено държане на копие, но не и на оригинал на същия. Предвид изложеното от данните по делото не може да се направи извод, че оригиналът се намира в противната страна, за да се приложи санкцията на чл.161 ГПК и да се приеме, че създава пречки ответникът да изпълни задължението си по чл.183 ГПК, респективно да бъде освободен от санкцията за непредставянето му. Освен изложеното, доколкото страна по това споразумение е трето за процеса лице - дружеството „И. Н.Л.И.“ ООД, а в документа е посочено, че е съставен в два еднообразни екземпляра по един за всяка страна, ответникът е имал възможност да изпълни задължението си по чл.183 ГПК и чрез искане съдът да задължи третото неучастващо лице да представи оригинал на този документ, каквото искане не е направено, а в последното по делото съдебно заседание ответникът се отказва и от допуснатото му гласно доказателство чрез разпит на свидетел за установяване на местонахождението и държането на оригинала. Ответникът по делото дори не проведе доказване на твърдението си, че третото лице не разполага с оригинала, което при установяване, че не се намира и при ищеца, би открило пътя за кредитирането на споразумението заедно с другите доказателства, а не за изключването му, тъй като при обоснован извод, че документът е изгубен или унищожен, документът не се изключва по

реда на чл.183, ал.2 ГПК, а се обсъжда наред с останалите доказателства по делото. Едва в тази хипотеза, съдът следва да цени документа, съобразявайки и възраженията на ищеца, че е съставен преди избора на ответника за управител, а в него се уговаря ползването на автомобила от ответника, в това му качество, както и факта, че посоченото седалище на ищеца не съвпада с вписаното по партидата на дружеството в търговския регистър.

Всичко изложено дава основание да се приеме, че ответникът не е изпълнил задължението си за представяне на оригинала на споразумението, поради което и съгласно чл.183 ГПК съдът не следва да съобразява доказателствената сила на този документ, обосновавайки изводите си по същество.

Оспорването на автентичността на документа, от страна на ищеца, е ирелевантен въпрос, предвид това, че съдът не обсъжда изобщо доказателствената му сила.

Други доказателства по делото, установяващи задължение на дружеството ищец да поеме разходите за сервизиране и ремонт на ползвания от ответника лек автомобил, собственост на трето лице, не са представени. Предвид изложеното следва да се приеме, че посоченият по – горе доказан разход за ремонт и сервиз на този лек автомобил, в размер 7320.17 лв., не е извършен за нуждите на дружеството, поради което представлява вреда в имуществената му сфера, която следва да бъде обезщетена от ищеца, в качеството му на управител.

Предвид изложеното исковете за заплащане на сумата 73 877. 48 лева в периода от 19.11.2019 г. до 24.06.2021 г. от банковата сметка на ищеца в „Юробанк“ АД; сумата 11 900 лв. на 02.11.2018г., 19.01.2021г., 25.01.2021г., 04.06.2021г. и 10.06.2021 г. от разплащателната сметка на дружеството, открита в „УниКредит Булбанк“ АД и за платените по осъществените без основание транзакции от банковата сметка на дружествата банкови комисионни в размер 281. 85 лева за периода 26.11.2021 г. – 24.06.2021 г. и в размер 58. 50 лева за периода 02.11.2018 г. – 10.06.2021 г. са неоснователни, а искът за заплащане на разходи на личния автомобил на ответника в общ размер на 14 218. 44 лева по конкретно посочени 22 фактури е основателен и следва да бъде уважен за сумата 7320.17 лв. и отхвърлен до пълния предявен размер от 14 218.44 лв.

Относно иска с правно основание чл.55, ал.1, предл.1 ЗЗД.

Искането за осъждане на ответника за всички посочени суми (10 480,26 лв. и сумата 13 673. 82 лева) е изведено при едни и същи твърдения независимо, че за част от сумите са използвани думите причинена вреда, а за други получени без основание. За всички вреди в исковата молба не се излагат твърдения, че са причинени поради неположена от ответника грижа, тъй като се сочи че той вече не е управител, към момента на тепленията, поради което и няма задължение за полагане на такава грижа, нито се твърди да са изтеглени с намерение да бъдат присвоени със съзнание, че няма каквото и основание за задържането им (в който случай освен престъпление поведението може да се квалифицира като деликт). В исковата молба единствено се твърди, че ответникът, след като е изгубил качеството управител, не е имал правото да се разпорежда с парични средства, нито да получава възнаграждение, поради което изтеглените и преведените му суми са без основание и подлежат на връщане. В този смисъл, независимо, че в исковата молба са използвани правни квалификации се смесват институтите на неоснователно обогатяване и непозволено увреждане, доколкото

фактическите твърдения не сочат неположена грижа или намерение за увреждане (умисъл) квалификацията на иска за всички посочени суми е по чл.55, ал.1, предл. 1 ЗЗД. Това е така, тъй като получаването на парични средства от лице, което вече не е управител на дружеството, за които се твърди, че не е налице законово основание да получи и задържи, не представлява неправомерно поведение в смисъла на недобросъвестно, законът не се интересува от грижата и намерението за получаването, а реализирането на отговорността

има за цел да възстанови ползата, която е получена без основание и не представлява вредоносно действие. Единствено за сумата 40,50 лв. комисионна, платена за извършените преводи основанието е чл.59 ЗЗД, тъй като по същество представлява спестени разходи за лицето, което е получило средствата чрез превод от банкова сметка или на каса, които това лице би заплатило ако беше извършило разпореждане от собствената си банкова сметка.

Предвид изложеното следва да се приеме, че ищецът извежда съдебно предявеното право при твърдения, че се е осъществил фактическият състав на първата престационна кондикция на чл. 55, ал. 1 ЗЗД - дадено при начална липса на основание – изтеглени от ответника в периода от 25.06.2021г. до 27.07.2021г. (след освобождаването ѝ като управител) суми от сметка на дружеството, открита в „Ю.Б.“ АД в размер 10 480,26 лв. и сумата 13 673. 82 лева с банкови преводи от сметка на дружеството на 26.07.2021г., 28.07.2021г., 06.08.2021г. и 13.08.2021г.

По предявения иск с посочената квалификация в тежест на ищеца е да докаже получаване на сумите от ответника, а в тежест на последния основанието да ги получи и задържи.

От заключението на основната съдебно – счетоводна експертиза (отговор на задачи 5, 6, 7 и 8) се установява, че от банкова сметка на „ДМД К.“ ООД в „Ю.Б.“ АД чрез дебитната карта №***** и с нов №***** с оправомощен държател И. Б. за период от 26.06.2021 до 27.07.2021 г. (с 7 броя операции на АТМ устройство) е изтеглена сума в общ размер на 2 500,00 лева. От банкова сметка на „ДМД К.“ ООД в „Ю.Б.“ АД чрез дебитната карта №***** и с нов №***** с оправомощен държател И. Б. за период от 26.06.2021 до 27.07.2021 г. (с 5 броя операции на каса) е изтеглена сума в общ размер на 6 600,00 лева. От банкова сметка на „ДМД К.“ ООД в „Ю.Б.“ АД чрез дебитната карта №***** и с нов №***** с оправомощен държател И. Б. за период от 26.06.2021 до 27.07.2021 г. (с 2 броя плащания на ПОС терминал) е изтеглена сума в общ размер на 410,98 лева. Основания за плащане са бензиностанции. От банкова сметка на „ДМД К.“ ООД с IBAN: ***** към банкова сметка с IBAN:***** с титуляр И. Б. за период от 26.07.2021 до 13.08.2021 г. с 4 броя вътрешно банкови преводи е прехвърлена сумата в размер на 13 673,82 лева, както следва: на дата 26.07.2021 г. в размер на 10 673,82 лева; на дата 28.07.2021 г. в размер на 1 700,00 лева; на дата 06.08.2021 г. в размер на 1 000,00 лева и на дата 13.08.2021 г. в размер на 300,00 лева.

Ответникът твърди, че основание за получаване на сумите са възнаграждения, които ѝ се дължат от дружеството, тъй като и след освобождаването ѝ като управител е продължила да подпомага дейността му.

От допълнителното заключение на съдебно – счетоводната експертиза се установява, че всички възнаграждения на ответника като управител от 01.01.2018 г. до 07.2021 г. са изплатени от ищеца. За времето след освобождаването му като управител ответникът твърди да е продължил фактическото изпълнение на задълженията или по същество, че действието на договора за управление е продължено с конклюдентни действия.

Договорът за възлагане на управление се сключва от името на дружеството чрез лице, оправомощено от общото събрание на съдружниците или от едноличния собственик на капитала, размерът на възнаграждението на управителя не може да бъде определен свободно по съгласие между това лице и управителя при подписване на договора. Основните елементи на мандатното правоотношение - възлагането на управлението и дължимото за това възнаграждение, се определят с решението на общото събрание на съдружниците по чл.137, ал.1, т.5 предл. второ от ТЗ, съответно правомощията на управителя да управлява и представлява дружеството произтичат от проведения от общото събрание избор и от закона. За разлика от решението по чл.137, ал.1, т.7 от ТЗ на ОС, липсата на което не засяга действителността на сключената от управителя разпоредителна сделка, решението по чл.137, ал.1, т.5 от ТЗ урежда вътрешните отношения между управителя и дружеството и водещ е принципът на подчиненост на управителя на решенията на ОС. Затова и при липсата на такова решение правоотношение между дружеството и управителя не може да

възникне.

Размерът на възнаграждението на управителя следва да бъде определен също с решение на ОС и не може да бъде уговорен, чрез сключен в изискуемата писмена форма договор за управление, ако не бъде прието съответното решение от компетентния волеобразуващ орган. На още по - голямо основание правоотношението не може да бъде променяно с конклюдентни действия, включително и относно срока му. По делото е безспорно, че ответникът е освободен като управител с решение на ОС на съдружниците и последващо решение за избора му като такъв не е взето, поради което и между него и дружеството, след 25.06.2021 г., не е съществувало правоотношение още по - малко решение за определяне възнаграждение на управителя в претендирания размер, поради което вземане за такова не е възникнало. За пълнота следва да се посочи, че по делото не са събрани и доказателства за фактическото изпълнение на задълженията на управител, от страна на ответника, след освобождаването му.

Предвид изложеното получените суми в общ размер 23 225.30 лв. в посочените по – горе периоди, са получени без основание и следва да бъдат върнати, поради което искът е основателен за посочената сума и следва да бъде уважен, съответно отхвърлен за пълния предявен размер от 24 194.58 лв., предвид действително установения получен размер.

Относно разноските в производството:

На основание чл.78, ал.1 ГПК на ищеца следва да се присъдят разноски, съразмерно на уважената част от исковете в общ размер 4238.82 лв. за държавна такса, възнаграждение на вещи лица и адвокатско възнаграждение. На основание чл.78, ал.3 ГПК на ответника следва да се присъдят разноски, съразмерно на отхвърлената част от исковете в размер 8633.95 лв. Възражението на ищеца за намаляване на възнаграждението поради прекомерност съдът намира неоснователно, предвид фактическата и правна сложност на делото.

При тези мотиви Софийски градски съд,

РЕШИ:

ОСЪЖДА И. Н. Б., ЕГН *****, с адрес – гр. София, ул. ***** (надпартерен), ап.3 да заплати на „ДМД К.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул. “*****” ет. надпартерен **на основание чл.145 ТЗ сумата 7320.17 лв.**, представляваща причинена на дружеството вреда, изразяваща се в това, че в качеството си на управител се е разпоредила със средства на дружеството, които не са използвани за покрИ.не на задължения на дружеството, а за извършване на разходи за ремонт на лек автомобил „Мерцедес ГЛЕ 350 Д“, с рег. № *****, собствен на трето лице по фактури, както следва: фактура № 10065328/18.4.2019 г. на стойност 162,50 лв.; фактура № 10066002/21.6.2019 г. на стойност 1091,41 лв.; фактура № 10067287/31.10. 2019 г. на стойност 117,35 лв.; фактура № 10061084/16.4.2018 г. на стойност 1326,58 лв.; фактура №

10065095/ 02.4.2019 г. на стойност 787.96 лв.; фактура № 10068821/7.5.2020 г. на стойност 177,82 лв.; фактура № 10069686/30.7.2020 г. на стойност 690,92 лв.; фактура № 10069716/31.7.2020 г. на стойност 1388,53 лв.; фактура № 10070643/5.11.2020 г. на стойност 117,12 лв. и фактура № 10072491/ 31.5.2021 г. на стойност 1459,98 лв, **ведно със законната лихва** от датата на подаване на исковата молба на 14.01.2022 г. до окончателното плащане, **като отхвърля иска** за сумата над 7320.17 лв. до пълния предявен размер от 14 218.44 лв.

ОСЪЖДА И. Н. Б., ЕГН *****, с адрес – гр. София, ул. ***** (надпартерен), ап.3 да заплати на „ДМД К.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул. “*****” ет. надпартерен **на основание чл.55, ал.1, предл.1 от ЗЗД сумата 13 673.82 лв.** – получени без основание в периода **26.07.2021 г., 28.07.2021 г., 06.08.2021 г. и 13.08.2021 г.** възнаграждения след освобождаването ѝ като управител на дружеството, **ведно със законната лихва** от датата на подаване на исковата молба на 14.01.2022 г. до окончателното плащане; сумата **9510.98 лв.** – получена без основание в периода от **25.06.2021г. до 27.07.2021г.** (след освобождаването ѝ като управител) сума от сметка на дружеството, открита в „Ю.Б.“, **ведно със законната лихва** от датата на подаване на исковата молба на 14.01.2022 г. до окончателното плащане **като отхвърля иска** за сумата над 9510.98 лв. до пълния предявен размер от 10 480,26 лв. и на основание чл.59 ЗЗД да заплати сумата **40,50 лв.** комисионна върху платените без основание суми, представляваща спестен разход за ответника, **ведно със законната лихва** от датата на подаване на исковата молба на 14.01.2022 г. до окончателното плащане.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „ДМД К.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул. “*****” ет. надпартерен срещу **И. Н. Б.**, ЕГН *****, с адрес – гр. София, ул. ***** (надпартерен), ап.3 **искове с правно основание чл.145 ТЗ** за осъждане на ответника да заплати сумата **73 877. 48 лева**, представляваща причинена от ответника вреда от това, че в качеството му на управител, в периода от 19.11.2019 г. до 24.06.2021 г., е изтеглил сумата от банкова сметка на ищеца в „Юробанк“ АД и не я е използвал за покрИ.не на задължения на дружеството; да заплати сумата **11 900 лв.**, представляваща причинена от ответника вреда от това, че в качеството му на управител на 02.11.2018г., 19.01.2021г., 25.01.2021г., 04.06.2021г. и 10.06.2021 г. от разплащателната сметка на дружеството, открита в „УниКредит Булбанк“ АД, е изтеглил паричната сума без тези разходи да са отчетени с разходно - оправдателни документи и да са използвани за покрИ.не на задължения на дружеството, както и сумата **281.85 лв.**, представляваща платени по осъществените без основание транзакции от банковата сметка на дружеството банкови комисионни за периода 26.11.2021 г. – 24.06.2021 г. и сумата **58. 50 лв.**, представляваща платени банкови комисионни за периода 02.11.2018 г. – 10.06.2021 г.;

ОСЪЖДА И. Н. Б., ЕГН *****, с адрес – гр. София, ул. ***** (надпартерен), ап.3 да заплати на „ДМД К.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул. “*****” ет. надпартерен **на основание чл.78, ал.1 ГПК сумата 4238.82 лв.** – разноски за производството за държавна такса, възнаграждение на вещи лица и адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „ДМД К.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул. “*****” ет. надпартерен да заплати на И. Н. Б., ЕГН *****, с адрес – гр. София, ул. ***** (надпартерен), ап.3 на основание чл.78, ал.3 ГПК сумата 8633.95 лв. – разноси за производството за адвокатско възнаграждение и възнаграждение на вещи лица.**

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд – гр. София в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____